

1974.g. 30. martā

Mīlais M u i ž n i e k a kungs,

Jūsu vēstule bija ļoti ļoti patīkams pārsteigums. Pārsteigums aiz divi iemesliem - pirmkārt tā bija negaidīta, otrkārt Jūsu aicinājumu piedalīties fonda darbā uzskatu par pagodinājumu. Saku, to ne tikai parastajā, īstenībā neko neizsacītājā šīs frazes lietojumā, bet sajūtu to kā lielu gandarījumu, ka no visiem iespējamajiem kandidātiem esmu izraudzīts taisni es. Paldies. Uzaicinājumu pieņemu. Pieņemu to bez iepriekšējas apjautāšanās pie saviem dienesta senioriem, jo uzskatu, ka tas ir aicinājums personiskā kapacitātē un nevis man savu amatu pildot. Tā arī lūgtu to nostādīt uz āru, ziņojiet lūdzu, ka amatu uzņēmies Olgerts Rozītis, nevis Latvijas konsulāta vadītājs, vai kā nu manu amata stāvokli katrreiz apzīmē. Ja vajadzīgs īss apraksts par mani, saki - literāts, jurists, aktīvs latviešu sabiedriskajā dzīvē visnotaļ latviešu skolu un jaunatnes audzināšanas darbā un tad, var pasās beigās pieminēt - kopš 1952.gada ir Latvijas konsulāta vadītājs Melburnā, pirms tam I. sekretārs Latvijas sūtniecībā Londonā. Es, protams, savam šefam ziņošu, ka esmu aicināts un aicinājumu pieņēmis, bet arī viņam pasvītrosu, ka esmu to darījis tīri personiskā kapacitātē. Nedomāju, ka fondam iznāktu kādi konflikti ar mūsu resora stāvokli, citiem vārdiem, nedomāju, ka fondam nāktos ieņemt viedokļus, kas būtu nepatīkami tai valdībai, kas vēl joprojām tolerē mūsu konsulāta eksistenci - jo, ja pareizi saprotu d fonda galvenais un manā izpratnē vienīgais mērķis ir latviskās kultūras kopšana, nevis tā saucamā politiskā cīņa (tā, padreizējā situācijā, manuprāt, var īsteni izpausties tikai kultūras kopšanā, tā ir cīņa, jo bez masākām šaubām, mūsu nelabvēļu galvenā vēlme ir panākt mūsu kultūras iznīkumu, tad tie varētu teikt - tādu latviešu jau nemaz nav. Tāda stāvokļa iestāšanās, teiksim nākamo 25 gadu laikā mums jānovērš. Tas ir mūsu nacionālais uzdevums. Tā es arī saprotu savu līdždalību fondā.

Paldies par laipnajiem vārdiem, ko esat man un manai 'imenei veltījuši - tie gāja pie sirds. Varu teikt, ka Jūsu un Jūsu kundzes viesošanās Austrālijā bija svaiga vēja brāzma. Mēs te cits ar citu berzoties esam cits citam jau pa galam apnikuši, tā ka teizēm jūtamies, ka esam notiesāti kādā Dantes elles riņķī, kur mums uzlikts sods nemitīgi satikt tik tos pašus ļaudis vien un klausīties tik to pašu ieskatu monotonā atkārtojumā. Jūs abi likāties kā Daņte ar Virgiliju (kurš kurais izlemjat paši) kas ieradusies no ārpasaules.

Atvērta jautāšanai
neceļam
Olgerts Rozītis